

Uit den oude doos van de redactie: Katholieke Illustratie 1936 door W. v/d Randen

EEN OCHTEND BIJ DE ZEGENVISSCHERIJ

De silhouet van het oude, grauwe vestingstadje Muiden doemt plotseling op in den dichten mist.

Het eerbiedwaardige Muiderslot ligt nog verscholen achter grijze nevelsluiers. Soms doet de zon een poging om een kijkje op de trieste wereld te krijgen; soms verschijnt zij als een bleeke schijf achter de vale flarden van

wolken; maar haastig vlucht zij terug naar haar azure spelonken, die voor den natten, bedroefden mensch verborgen blijven. Dreigend liggen de vestingwallen boven de rimpellooze slotgracht.

Er heerscht op den vroegen ochtend wat bedrijvigheid om het water. Daar staan de beroepsvisschers met hun net van hondertachtig meter lengte; daar staan de hengelaars en de sportvisschers, die kunnen straks wat visch koopen uit hun eigen vischwater en dan toeft daar uw aller fotografeerende dienaar, die present is, om dat bedrijf met het enorme net op de plaat te vereeuwigen. Daar is wat vertier om de oude gracht en wij allen hopen van harte, dat er onder het water nog meer vertier moge zijn, een druk gewemel en gaan en komen van lenige en sierlijke vischjes, bereid om zich door ons straks te laten verschalken.

De zegenvisschers in hun lange gummiwaterlaarzen worden al ongeduldig. Zij steken pikzwart af tegen den parelgrijzen nevel. Zij wenken mij, of ik mee ga; het wordt tijd voor den eersten 'trek'. De gracht verwijdt zich op het eind tot een ruime kom. Dáár zal met de 'zegen' worden gewerkt. De boot met het zware, van kurken voorziene net, ligt al klaar.

De mannen springen aan boord; zij roeien in een kring rond en werpen het net uit, dat als een gordijn op het water komt te staan. Een eind van het net houden wij op den wal vast; straks zullen wij met vereende krachten aan de lijn trekken, om zoo de einden bij elkander te brengen. Dat werkje is zwaar genoeg, maar op dezen kouden morgen verwarmt het je heerlijk. Het spreekt haast van zelf, dat iedereen raadt en schat naar de grootte van den buit.

Een van de vissers vertelt, dat op dezelfde plaats twee jaar geleden met één trek niet minder dan vijfduizend pond visch naar boven is gehaald. En anderen geven de verzekering, dat er geen pondje visscherslatijn bij is. Vijfduizend pond visch, we denken onwillekeurig aan een wonderbare vischvangst terug. We maken plannen om moeder de vrouw met een prachtig zootje visch te verrassen. Maar.... helaas !

Op dezen triestigen, kouden morgen laten de vischjes zich niet in de netten der visschers verschalken. De zak van het net wordt al ingehaald. Tien paar begeerige oogen bespieden elke beweging in het water, nu moet het komen..... helaas, helaas, nog eens helaas, een armzalige dertig á veertig pond is het resultaat. En de beroepsvisschers begrijpen er niets van. De visch kan toch niet weggetooverd of weggevlogen zijn.

‘Nou’, zegt een ouwe sportvisscher en hij is er een die het weten kan; de ‘ouwe’ is een Amsterdamsche huurkoetsier in ruste, hij heeft den tijd, om aan het eene einde van zijn hengelstok te zitten en te filosofeeren over alles, wat er aan het andere eind gebeurt, ‘nou’, zegt de ouwe sportvisscher, ‘ik heb van mijn leven hier al zóóveel baars gevangen als jullie met elkander in je leven niet bij elkaar gezien hebt!’ . Dan weten we tenminste, waar de visch gebleven is, merkt een droge op. We doen hier nog één ‘trek’ besluit het ‘beroep’ en als het dan hier weer fout is, gaan we naar Naarden.

Eerlijk gezegd, de ontgoocheling en de teleurstelling van een tweeden ‘trek’ heb ik niet durven afwachten, want de zon leed een geweldige nederlaag in haar strijd tegen mist, nevel en regen; zij hulde zich in wolken van tranen; de wereld werd zoo nat en somber en donker, dat er een eerzaam fotograaf niet leven, dat is niet werken kan.